

PRIČA O MAJI

Priča o Maji priča je o mladoj djevojci s invaliditetom koja je tijekom svojih dosadašnjih 23 godine života postala nadahnuće mnogima jer od rođenja ide kroz život hrabro i autentično pokazujući da je zaista sve moguće i da možemo i trebamo biti sve što želimo biti i ne pokleknuti pred situacijama, problemima i teškoćama koje ti se nađu na tom putu. Maja je, bez odustajanja, uvijek bila uporna u traženju načina da ostvari ono što želi u svom mladom životu. Ona je iskreno i autentično nadahnuće s toliko pozitivne i ljubavi ko-

ja jednostavno zrači iz njenog mladog krhkog tijela koje se, zbog dijagnoze cerebralne paralize, od rođenja nalazi u invalidskim kolicima.

Maja je zajedno s roditeljima i braćom u Petrinju preselila iz Velike Gorice s nepunih svojih šest godina. Došli su živjeti u mali gradić koji ju je, zajedno s njezinom upornom i srčanom majkom Ankicom, natjerao da od dolaska „probija led i u svemu bude prva“. Još i danas svojim primjerom ovom gradu i ljudima pruža dokaz kako se sve može. Pronalaženjem rješenja za svoje probleme na koje su naišli u odrastanju učinili su nešto dobro, ne samo za sebe, već za sve druge mlade osobe s invaliditetom koji su na taj put krenuli poslije Maje. Nekako su navikli biti prvi u svemu i znajući to nisu odustajale i bile su uporne u ostvarenju postavljenih ciljeva. Majin brat blizanac krenuo je bez problema nakon preseljenja u Petrinju u gradski vrtić. Krenula je i Maja, ali samo mjesec dana. Tada su rekli da zbog njenog invaliditeta dalje nije moguće jer „nemaju uvjeta za nju“. Maja Ankica nije odustala. Uz pomoć Grada, gradonačelnika Gregurinčića i na prijedlog Izabele Žilić, koja je već tada pokazala izuzet-

nu senzibiliziranost, u vrtiću se zapošljava prvi pomoćnik, treći odgajatelj, i Maja se vraća u program Male škole. Bile su prve i kada je riječ o pomoćniku u nastavi nakon što je krenulo vrijeme da se Maja upiše u osnovnu školu. Po mnogočemu su bile „prve“ što je i samu Maju oblikovalo danas u izuzetnu i nadarenu mladu djevojku koja je naučila da se do cilja može doći i na lakši i na teži način, ali je ostvarivo i moguće.

„Vrtićkih dana se toliko puno i ne sjećam, ali zato po lijepome i prihvaćenosti od druge djece pamtim osnovnu školu. Posebno prve četiri godine. Sjećam se djece koja su znala potrčati prema meni i zagrliti me kada bi ulazila u školu“ – sjeća se Maja tih lijepih dana koji su potrajali sve do sedmog i osmog razreda kada je tek prvi put osjetila neprihvatanje i kako je sama nazvala „pubertetsko ignoriranje“ svojih vršnjaka. To je dobro prebrodila jer je od zapošljavanja edukacijske rehabilitatorice Antonije Ćosić Matijević, u njenom drugom polugodištu prvog razreda, u školi imala izuzetnu pomoć i razumijevanje. „Antonija je bila moj najveći kotačić koji me gurao uvijek naprijed. Uz Udrugu, Šteficu, tebe Aleksandra, bila je prva osoba u Petrinji koja se borila za mene“ – zahvalno Maja priča o Antoniji s kojom je i danas kao studentica u kontaktu.

Osim pomoći u učenju i terapija Maja najljepše uspomene vezane uz našu Udrugu nosi uz one slobodne, zabavne i kreativne aktivnosti. Sjeća se zajedničkih proslava rođendana, izleta, ljetovanja...ali Udruga je zaslužna i za ono što danas Maja je i na što se izu-

zetno ponosi. Maja je autorica, književnica, pisac, pjesnik... tu kreativnu stranu prvo je prepoznala logopetkinja Udruge Natalija Vidović Šeremet koja je Maju od početka osnovne škole poticala na pisanje i kreativno izražavanje. Prve njezine literarne radove upravo je napisala Natalija, a Maja joj je diktirala. Talent je podržala i sama Udruga te su Majini radovi, uz radove drugih članova, objavljeni 2010. godine u prvoj slikovnici pod nazivom „Čarobne priče i slova ima Mala kuća ova“. Udruga osoba s invaliditetom Sisakčko-moslavačke županije nakladnik je i prvog Majinog autorskog romana „Osobne priče i avanture jedne inamorane cure“ koji je svoju promociju imao u prosincu 2023. godine na dvadeseti rođendan Udruge.

Održana je upravo u Majinoj osnovnoj školi u Petrinji što je bilo posebno emotivno i dirljivo.

Roman je namijenjen djeci i mladima, a radi se o dogodovštinama i svakodnevicu 16-godišnje djevojke Doris koja vodi svoj dnevnik. Dnevnik je za nju neka vrsta sigurnog utočišta kojem se s velikom radošću vraća, kako u sretnim, tako i u tužnim trenucima života. U njemu pronalazi utjehu i vjernog prijatelja kojem može povjeriti sve tajne koje krije njezina mlada duša, pogotovo one o Marku, njezinoj najvećoj ljubavi. Iako njihova ljubav nailazi na brojne prepreke i kušnje, Doris i Marko uvijek pronalaze način da se ponovno vrate jedno drugom. Radnja romana odvija se 80-ih godina u Splitu, a u nazivu romana zato je i jedan dalmatinski izraz „inamorana“. „Inamorana znači zaljubljena, a odabrala sam baš motiv zaljubljenosti kao bijeg u moj vlastiti svijet – to je svijet mašte, jer knjiga je nastala za vrijeme korone, kad je moj grad još trpio i posljedice potresa. Knjiga je bila moj način da nekako uplovim u taj vlastiti svijet gdje više nema problema.“ – otkriva

nam Maja. Glavna junakinja romana Doris ime je dobila po Majinoj najdražoj pjevačici Doris Dragović, a što se tiče Dorisinih prijatelja, za jednu njezinu prijateljicu Maja je odabrala ime Magdalena. „To je ime moje bivše asistentice koja mi je pomogla u stvaranju cijelog ovog romana, pa sam na taj način htjela i njoj zahvaliti“ – otkrila je na promociji Maja Latinčić.

Maja, osim što je naš član, aktivno je uključena u rad Skupštine Udruge, a izdavanjem romana postala je i naš donator. Naime, roman nije u prodaji, ali Maja poziva da ostavite za knjigu onoliko koliko ste u mogućnosti kao novčani prilog za Udrugu. Zato, želite li imati tiskano izdanje možete kontaktirati nju ili nas, a za sve ljubitelje dobrog štiva do kraja godine roman će biti dostupan na čitanje i na web stranici naše Udruge. Hvala draga Majo!

„Ja želim da svi vi nađete neko mjesto u koje se možete „sakriti“, u koje možete „pobjeći“ i u kojem možete biti svoji. To je za mene pisanje! – emotivno nam je poručila Maja uz ekskluzivu za ovu našu priču kako je već počela i svoj drugi roman. Bit će to više „sapuničasti“ otkriva i kratko dodaje: „glavni lik je samohrani otac koji se brine za svoju kćer“.

Od kraja osnovne škole, osim pisanja, Maja je znala i u kojem smjeru želi ići njezin profesionalni put. Gledajući meksičke serije otkrila je ljepotu španjolskog jezika. Nije odustajala od svog cilja i nakon tri godine pauze nakon Srednje škole, koje je iskoristila i za instrukcije i usavršavanje, s nepune 22 godine upisala je dvopredmetni studij španjolskog i talijanskog jezika s književnosti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Talijanski jezik bio je prijedlog mame Ankice koja je sve ove godine njezin glavni oslonac u životu ili kako kaže Maja „moj kotač“. O svojim fakultetским danima Maja priča samo pozitivno. „Ustvari na faksu se osjećam najprihvaćenijom. Na Filozofskom fakultetu ima nas oko 30ak studenata s invaliditetom i po prvi put

nisam ja ta koja je morala biti „prva“ ili „probiti led“. Na fakultetu imamo Ured za studente s invaliditetom koji nam osigurava asistenta. Uglavnom su to stariji studenti, vršnjaci, koji nas odvezu do predavaonice, a na vježbama ostanu i pomognu u pisanju dok za ostala predavanja mogu dobiti skripte i bilješke preko platforme koju imamo. Preko aplikacija šaljemo i moj tjedni raspored prema kojem mi osiguravaju asistenciju na fakultetu. Mama me samo doveze i pod pauzama dođe po mene da obavim higijenske potrebe i da jedem“ – objašnjava nam Maja i dodaje: „na fakultetu već imam svoje četiri prijateljice koje su me super prihvatile. Pomažu mi, šalju svoje bilješke, materijale, ali se družimo i u slobodno vrijeme – na kavama, šetnjama, ali i kvizovima na koje idemo provjeriti znanje jezika.“

Na pitanje što bi poboljšala kada je u pitanju studiranje Maja je poželjela samo bolje prilagođene predavaonice jer je do nekih težak pristup s kolicima. Profesori su također puni razumijevanja i ophode se jednako prema njoj kao i drugim studentima što joj je posebno drago. Zahvaljujući našoj Udruzi Maja ima i svog osobnog asistenta. Marija je „njezine ruke“ obzirom da Maja može tipkati tek jednim prstom na desnoj ruci što je dosta usporava. „Ona ima sve moje studentske šifre i pristupe na online platforme te joj ja diktiram, a ona mi piše seminare, zadaće, vježbe ili mi priprema skripte i šalje u moje ime. Obzirom na svoju cerebralnu paralizu i ograničene pokrete rukom Maja je pokušala koristiti asistivnu tehnologiju i programe za prepoznavanje glasa, ali se nisu pokazali preciznim jer zbog njezinog izgovora prepoznaju svaku drugu-treću riječ. Vjeruje ipak da će i te tehnologije vremenom napredovati jer Majin daljnji profesionalni život ide u želji da nakon završetka fakulteta postane prevoditeljica španjolskog jezika. U skladu s onim što studira, a i obzirom da je i sama spisateljica, najsretnija bi bila kao prevoditeljica knjiga. Naravno, tome uz dolazi i želja da posjeti Španjolsku jer bila je tek jednom do sada u Barceloni. Na pitanje čija bi djela voljela prevoditi odgovorila nam je bez razmišljanja ona od Isabel Allende koju joj je otkrila upravo mama Ankica. Obadvije toplo preporučuju za čitanje i upoznavanje s ovom spisateljicom rođenom u Peruu njezinu knjigu Paula.

Osobe s invaliditetom ne trebaju „posebne potrebe“ kako ih često nazivaju - oni trebaju osnovne ljudske potrebe: ljubav, podršku i prihvaćanje!!! Mogu biti jednako kreativne, korisne društvu i ravnopravne s ostalima, a Maja to od svog djetinjstva i dokazuje i pokazuje. Tko zna – možda je upravo njenu osobnost formirao njezin invaliditet. Nije nam problem živjeti s nama, problem nam je život s drugim ljudima, s njihovim stavovima, nerazumijevanjima i predrasudama i našim osjećajem da smo im „teški“. Maja nas uči i pokazuje da je bolja od mnogih drugih koji nemaju nikakve „posebne potrebe“.

